

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO SOCIAL POPULAR

Any XV. Núm. 762

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

9 maig 1936

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Redacció i Administració
Carrer del Pi, 12, principal

Telèfon 21160
BARCELONA

Una festa trista

El primer de maig deixa, cada any, en nosaltres una impressió amarga i de desconhort. Veure un trencament de la civilització, encara que no sigui més que per vint-i-quatre hores, produït per la lluita de classes, constitueix un espectacle de ben infeliç recordança. És el triomf de l'odi entre germans, és la festa trista per naturalesa. I volem una cosa més trágica que haver de parlar de tristesa com a característica d'una festa? On resten, en aquesta diada, l'alegria de les campanes de Pasqua, l'Amor del Dijous Sant, la blavor santa de la Immaculada, l'exaltació del Déu-Hòstia del Corpus? Tot és aquí substituït per la vermellor de la sang, pel gest irat dels punys enlaire, per la protesta contra el viure social, per l'anticristianisme, en un mot.

I per a nosaltres, cristians, ha d'ésser de meditació, aquesta diada. En aquesta foguera d'odi que abranda el món i del que n'és símbol el primer de maig, no hi hem contribuït nosaltres aferrant-nos més aviat a la concepció materialista de la vida que a la visió espiritual de la mateixa? Entre socialistes i cristians hi ha la diferència, sempre fonamental, d'aquesta concepció del viure. Ells, aferrats als béns de la terra; i nosaltres, havent de prendre els mateixos com a mitjà per arribar a la justícia act i a destinacions més altes fora d'aquest món; hi ha l'aprofundiment entre l'odi i la lluita desfermada com a motor del viure i l'amor i la fraternitat en Crist com a element primordial per a regular els nostres actes.

Però, hem obrat sempre així, o bé, tot proclamant el contrari, ens hem deixat emportar per l'amor a les coses materials, prescindint bon xic de les altres? Hem tingut en compte els germans que sofreixen fam i fred i persecució per la justícia, o bé ens hem tancat a casa i hem restat indiferents al clam del poble que sofreix? Hem atès la justícia i l'equitat en la nostra vida de relació, especialment en el problema del treball, o bé ens hem deixat conduir per l'únic afany de l'augment de beneficis, encara que sigui a costa del benestar dels més humils? En un mot, ens hem recordat que els rics son els ad-

ministradors dels béns dels pobres, o bé hem procurat acumular riquesa sense massa esment dels que, com digué Lleó XIII, es troben la major part de les vegades en una situació de misèria immerescuda?

Que cada u faci un examen de consciència ben serà i contesti, no pas deixant-se portar per la rutina, que tantes coses pretén justificar, sinó atenent a la llum dels principis cristians, que són d'eterna obligatorietat, com eterna és la veritat.

No som a temps d'evitar, tal vegada, moltes catàstrofes inevitables ni a esborrar el color d'odi i de sang que caracteritza aquesta festa trista del primer de maig. Però som a temps a rectificar els nostres actes per al demà i a fer que, passant a través de generacions, el primer de maig esdevingui una festa d'amor i de fraternitat entre els homes, tots germans i redimits per la sang del Déu-Home. La llavor ja ha estat llançada al solc per qui pot i deu fer-ho.

Cal cristianitzar la festa del treball i fer que deixi el seu aire fosc i cru, per a esdevenir festa blanca i alegre, com altra Pasqua de germanor. Però per arribar-hi, no en tenim prou amb discursos ni amb verbalismes més o menys eloqüents; cal que tots, patrons i obrers, rectifiquin la seva conducta, i que endavant no s'esguardin com a ciutadans enemics i antitètics en la manera de viure. Cal que en els nostres actes de cada dia, especialment en la vida del treball, es mostri el desig d'arribar a una germanor, acostant-se mútuament, arribant a les millores que calguin segons les possibilitats econòmiques de cada empresa, i en un mot, fent palesa la condició de cristians els qui la tinguin, i procurant que l'esperit de Crist arribi als qui, dissortadament, el consideren bandejat del seu clos.

El cristianisme, en la seva marxa ascendent dins la civilització, no refusa cap mitjà per a la conquesta de les ànimes. I així com en altres temps les festes paganes van quedar superades en festes cristianes, així fem ara que la festa del treball rebi l'empremta de l'esperit cristià i esdevingui festa de germanor veritable sota el patronat de Jesús-Obrer.

La pau amb vosaltres

PER JAUME RAVENTÓS

Els àngels, en el naixement del Salvador, anunciaren que amb Ell venia la pau als homes de bona voluntat; i Jesús ressuscitat, quan, per dar-los les seves darreres instruccions, es feia trobadís als deixebles, no deixava mai de dirigir-los aquesta amorosa salutació: *Pax vobis*, la pau amb vosaltres. Jesús vol per a nosaltres la pau. Escoltant, però, les seves mateixes paraules dites en altres ocasions, ens dóna a entendre que de pau n'hi ha de moltes menes. Així trobem que en el discurs que els va dirigir en el cenacle els digué: «La pau us deixo; la meua pau us don; i no us la don com la dóna el món...».

Ja tenim plantejada la qüestió. Veiem en perspectiva dues menes de pau, i cal que els qui volem ésser pacífics, els qui estimem i desitgem la pau, sapiguem elegir el camí que hi porta, s'entén a la pau veritable; no a la pau aparent.

Homes pacífics hi haurà que cercaran la pau en la quietud de l'ociositat. El treball és una brega que fa palpitari el cor i fa vibrar els nervis. Fugim, diuen, fugim de la lluita, i quedem-nos a casa, tranquils. En les lluites, un hom es fa enemics, i els enemics alteren la pau. En les lluites hi ha plans estratègics de batalla que volen ésser rumiats en les hores de quietud i ens fan tornar falsa aquesta quietud i àdhuc ens treuen la son del dormir. Volem pau i tranquil·litat; volem descansar en bones cadires de braços, volem menjar tranquil·lament en bones taules, volem dormir sense cabòries en llits tous i calents, i això és la pau.

D'altres n'hi ha que van més endavant. Les passions ens acorralen; i, pel que fa a la sensualitat, no ens deixa ni un moment. Això és una brega que fatiga. Els pobles pacífics, quan es troben davant d'un enemic més poderós que ells, sovint pacten, i del pacte en surt la pau. Pactem, doncs; i com que no hi ha pacte sense mútues concessions, ajupim-nos a les exigències de la sensualitat, i elles callaran com callen les feres quan els donen un tros de carn, i així hi haurà pau dintre nosaltres, que de totes és la pau més desitjable. Això és la pau.

I d'altres encara: El món és un corrent que xucla i empeny alhora. Qui pot resistir? Qui pot bogar contra corrent? És cosa ben perillosa, inútilment fadigosa; perquè, així com així, s'ha d'acabar per seguir. Contra qui el resisteix, el món manega admirablement el ridícul i la persecució alternativament i simultània; i, per altra banda, posseeix la força irresistible de la seducció. I qui podrà negar que sap donar als qui se'n deixen portar una relativa felicitat? A l'ociós que no es vol avorrir li dóna entreteniments; al sensual, incentius; a

l'ambiciós, directrius. I si la vida de món és una mica agitada, més agitada és encara la resistència. Fet i fet, el moviment de seguir un corrent és el més descansat. Fins l'estar aturat contra corrent és un estat més poc pacífic que el deixar-se emportar. Gronxa-t'hi, i tindràs millor pau que si t'hi baralles. Això és la pau.

Com van errats, tots aquests! Pau, pau, volen; i no tenen pau. Tots ells tenen en aquesta vida el corcò de la consciència que no els deixa viure, deixant de banda els mals inevitables que porta l'ociositat, la sensualitat i l'esclavitud amb què paga el món als seus seguidors. Certament que el pacífic Jesús no parlava d'aquesta pau. No de la pau que dóna l'ociositat quan encomanava als seus deixebles la predicació i la palestra; no la pau de la sensualitat quan els ensenyava que eren benaventurats els pobres i els qui ploren; no la pau amb el món quan els anunciava les persecucions que havien de patir de part del món i l'odi que el món els tindria. A tots aquests que cerquen aquesta falsa pau es poden aplicar aquelles paraules de la Saviesa: «I no n'han tingut prou de no saber conèixer Déu, sinó que també vivint en contínua guerra a tants i tan grossos mals els donen el nom de pau» (1).

La pau veritable que en aquesta vida es pot tenir és la que ens dóna l'esperança d'aquella pau definitiva i integral a què podem aspirar en la vida futura, que tenim tots ben a prop.

El domini de la raó sobre les passions i el de la fe sobre la raó no deixa d'obtenir-se per mitjà d'una lluita; però és una lluita de victòria segura amb la gràcia de Déu que ens dóna, no la pau dels sentits, sí la pau de la consciència, el millor goig de la vida. La vida de treball és una brega de cada dia que cansa els nervis i gasta la vida, però la vida que es gasta de mica en mica en ares de la voluntat divina és una vida que, així com així, també s'ha de gastar i s'ha d'acabar, i el qui treballa en el seu deure, no la gasta inútilment, sinó que amb ella en compra una altra que mereix més bé el nom de vida perquè és perdurable. La vida d'apostolat, d'aquell apostolat que tots tenim a mà, adaptat a la nostra vocació, és una vida que no plau gens ni mica al món, que el món mira de ridiculitzar, d'obstaculitzar, de perseguir; i això fa que sigui una vida aspra, un camí ple de còdols i de punxes; una vida que fa sentir la fatiga, el dolor i l'amargantor; però recordem-nos que totes aquestes coses ja les havia anomenades Jesús als seus seguidors; ja els va dir que plorarien i gemegarien, i el món se n'alegraria, però que la seva tristesa es convertiria en goig, en un goig etern, que ningú no els podria prendre (2).

(1) Sap. 14, 22.

(2) Joan, 16, 20-22.

" eregumil "

Fernandez

Aliment complet a base de cereals i llegums. Insubstituïble
en les intoleràncies gàstriques i afeccions de l'estómac

Fernandez & Canivell
-Malaga-

Un obrer cristià

Francesc Van der Meersch

PER R. RUCABADO

Un Plutarc cristià que comparés les vides paraleles de Mateu Talbot, obrer irlandès, i de Francesc Van der Meersch, obrer flamenc, es complauria a remarcar la identitat d'esperit malgrat les diferències notòries i àdhuc oposades, de mitjà, de costums, de temperament i circumstàncies. La santedat és riquíssima d'aspectes, i, essent els homes finits, cadascú viu una vida típica amb la sèrie de matisos que li són propis i adequats, encara que moltes vegades resultin diferents i àdhuc llunyans de l'estil d'altres sants. Uns i altres són iguals en Crist, que, essent infinit, personifica totes les perfeccions, de les quals és la causa i el fi etern. Matt Talbot és l'obrer silenciós, penitent, que en virtuos celibat porta una vida de mortificació heroica, d'austeritat mística. Van der Meersch és l'obrer maridat, cap de família nombrosa, eloqüent, apòstol per l'acció i la paraula, organitzador, «conquistador d'ànimes», mortificat també i auster, però la significació del qual més característica és l'acció, la propaganda, l'exemple apostòlic.

Francesc Van der Meersch, a qui podem anomenar indistintament belga, francès o flamenc, perquè, essent flamenc de raça i de llengua, nasqué a la Flandes Oriental belga (a Oycke, prop d'Audenarde) i passà tota sa vida a Armentières, Flandes francesa, on morí i on reposen ses despulles, vingué al món l'any 1848, d'una família de pobres jornalers agrícoles, i morí ara fa vint-i-cinc anys, el mes de maig del 1911. El seu pare, de pagès es féu teixidor, i s'establí a França, a les fàbriques de la conca del Lys. Francesc, el seu fill, hagué de guardar bestiar, a l'edat de 8 anys. Aprengué després, al costat del seu pare, l'ofici de teixidor, es mullerà i s'establí a Armentières, on treballà en una fàbrica de teixits, durant 37 anys, fins a la fi dels seus dies. La història de la seva vida d'obrer cristià comença amb el seu matrimoni. La seva biografia (1) ens el presenta cap de casa, home casolà i enginyós, que porta el pòndol del menatge, ajuda coratjosament la seva muller en els treballs domèstics, i es reparteix amb ella el trágic de la casa i la criança de la nombrosa fillada. Ell sap de cuinar, d'escombrar, de fer la bugada, de cosir i rentar, i comparteix per un igual les tasques mecàniques de la mare de família; però ell porta la iniciativa de l'ordre, la disciplina i l'oració, bases de la llar cristiana. Fou un enèrgic educador dels seus fills, i el biògraf Abbé Lamoot dedica a aquest aspecte de la llar i la paternitat de Van der Meersch saboroses pàgines. Home d'una austeritat notable, i gran observador dels dejunis prescrits, no cal dir que s'abstenia de la taverna, i l'únic esplai que es consentia era el fumar; això contrasta amb la severitat de Matt Talbot, que se'l prohibí estrictament. Però aquestes diferències en punts secundaris donen més gràcia, i, al capdavant, més eficàcia a les vides dels sants, i aquí ve a lloc aquella dita del nostre Sant Josep

Oriol, a qui es queixava un sacerdot que, encara que volia, no podia dejunar com ell. El taumaturg barceloní li contestà: «Tranquillitzeu-vos, perquè, jo dejunant i vós menjant, tots dos anirem al cel».

LA ORACIÓ EN EL TREBALL, I EL TREBALL FET ORACIÓ

Gravat que figura al front del llibre *Un Ouvrier Chrétien*. François Van der Meersch, de l'Abbé Alphonse Lamoot, i que pot considerar-se un retrat espiritual del sant obrer teixidor (1).

(Una vegada més repetim que per als usos de les paraules sant i santedat, ens atenem al judici definitiu de l'Església.)

La benignitat de la misericòrdia divina es manifesta en aquestes diferències amb què la gràcia del Senyor s'acomoda i s'abaixa als diversos temperaments, estats i situacions de cadascú. El que judiqués inaccessible les rigoroses penitències de Matt Talbot trobarà molt més pròximes la devoció senzilla i el temperament més adonat a l'acció i a la propaganda d'un Francesc Van der Meersch. I, quantes altres gradacions hi caben, en el jardí de mil flors de la santedat, totes variades i amb olors diferents, però totes grates i vistoses i dignes del Celestial jardiner!

Hi ha unes roses, però, que són obligades en aquests jardins, tant, que sense elles no seria la santedat concebible. Són les roses de la caritat. L'anecdota de Van der Meersch és copiós i edificant en aquest essencial capítol. Exercí de Bon Samarità en el sentit literal de l'Evangeli. Acullí a casa seva una família de captaires, recollí un viatger defallit i extenuat en un camí; recollí un embriac, al qual no sols tornà a sa casa, sinó que l'atengué, socorregué, i convertí, i l'ajudà a fer una bona mort. És hora ja de dir, perquè no hi ha jardí sense aigua, que aquest teixidor exemplar era un home d'oració constant i poderosa, virtut que, manifestada en formes diverses, és també essencial i fonamental en les ànimes escollides. Vivint a França, per bé que a prop de la frontera, conservà vivíssima adhesió

(1) Abbé Alphonse Lamoot. *Un ouvrier chrétien*. François Van der Meersch. Apostolat de la Prière. Toulouse, 9, rue Montplaisir, 1928 (108 pàgs.).

(1) Havent sol·licitat als editors un retrat de François Van der Meersch, resulta que ni ells ni l'autor de la biografia no en posseeixen cap.

als santuaris de la seva terra natal, i feia freqüents pelegrinacions tot sol, i de nit, per tal de demanar gràcies especials en necessitats urgents de la seva família i dels seus companys de treball, i recorria llargues distàncies a peu, per tal d'ésser de regrés a l'hora d'entrar a la fàbrica. S'exercità en l'oració contínua, i alternava la pregària amb el treball, dirigint també a intenció de pietat, i d'aquesta presència constant de Déu en deia *ouvrer avec le Bon Dieu*, és a dir, obrar amb Déu, exercir el treball en companyia de Déu, i repetia moltes vegades que l'obrer que fa obra amb Déu, Déu no el desempara. Saborosa màxima cristiana, que a tantíssims convidria meditar, aquí que la recluta revolucionària es fa precisament a base de fer sentir que l'obrer està desamparat, desheretat, abandonat, etc., sensacions que un cristià pràctic no experimentarà, almenys amb el sentit i amb la intenció que volen els revolucionaris. Certament, la frase del piadós teixidor d'Armentières sembla una dúplica d'aquella sentència de l'Escriptura: *Non vidi justum derelictum, nec semen ejus quaerens panem*; «No he vist desamparat el just, ni patir fam sa mainada».

Però aquesta màxima de «*ouvrer avec le Bon Dieu*», fer treball en companyia de Déu, Van der Meersch la practicava en forma pública, descoberta i heroica, en tal forma, que bé es pot apreciar en això la seva característica, la seva significació personal, el peculiar accent i matís de la seva santedat. L'artista ha dibuixat en el gravat el gest que resumeix la fisonomia moral i religiosa de Francesc Van der Meersch, el seu retrat espiritual. Posà un Sant Crist en el teler, i sense amagar-se'n hi feia oració, en presència de tothom; sofrí al principi moltes burles i després amenaces, però, per fi, es guanyà el respecte dels seus camarades, molts dels quals convertí a vida cristiana. No sols plantà el Sant-Crist en el bastiment del seu teler, sinó estampes diverses; i també en penjà medalles. Ell deia el rosari en la quadra de telers. La serenitat i la sinceritat no tardaren a guanyar el cor dels altres obrers, malgrat que l'oposició, les burles i les amenaces del començar foren despietades. Tots els insults i befes, des de «beat» fins a «amic dels burgesos», etc., s'ho hagué de sentir, de part de la massa infestada de socialisme. Alludint a la seva barba, el motejaren, al principi, «barba de Judas», i després, per irrisió profètica, tal com és a voltes profeta el mateix diable, l'anomenaven «Jesucrist»; i això li donava motiu per a confessar-se humilíssim deixeble del Mestre i honorat de seguir el diví exemple en el sacrifici i la

persecució. Però l'actitud de Van der Meersch no fou sols defensiva, sinó que donà a la seva confessió valenta tota l'eficàcia d'apostolat. Així és que reprimí per tot arreu al seu voltant la blasfèmia, i un dia que un company de treball en proferí una d'es-cruixidora, ell es tragué un ganivet de punta esmolada i, donant-lo pel mànec al blasfem, li digué: «Més m'estimo que m'enfonsis aquest coltell a les entranyes!» El gest feu tanta impressió, que el blasfem es moderà per sempre més. El Divendres Sant, en ple treball, al punt de les tres de la tarda, ell despenjava el Sant-Crist del teler, i el besava fervorosament en record de la mort de Jesús clavat en creu.

Era un teixidor d'esperit sobrenatural, diuen els biògrafs, i aquí cal remarcar la virtut de l'amor a l'ofici, identificada amb la modèstia i conformitat, perquè ell no va voler mai ésser altra cosa que teixidor. Refusà altres empleus superiors; no volgué ni el càrrec de contramestre. L'actuació social de Van der Meersch es practicava sobretot en ço que als meus ulls és de moltíssim més preu i més eficàcia: la caritat fraternal, sentiment molt divers i ben autèntic cristià, ben divers i fins oposat al sentiment revolucionari anomenat solidaritat de classe. No consta d'aquest obrer cap intervenció en vagues; ben al contrari: una actuació freqüent per a pacificar i resoldre en justícia i en pau tots els incidents que sorgien al costat seu. Fou anomenat membre d'una comissió mixta interior de la fàbrica.

Vaig a copiar l'interessant paràgraf. «El seu sentit servicial, la seva iniciativa i la seva competència el van designar a l'atenció dels seus patrons. Va ésser invitat a formar part d'una comissió mixta, cada mes. Acceptà, i defensà amb tanta justícia com ardor la causa dels uns i dels altres. Tenia el llenguatge clar i franc. Proposava ardidament les solucions que creia legítimes i oportunes. «Tu no tens el drèt de fer això», declarava a un. «Caldria fer això o allò», responia als qui el consultaven. Va intervenir meritòriament en alguns conflictes. «No conec cap altre obrer — deia un dels que el tractaven — que fos més que ell defensor de la justícia, i respectuós dels seus patrons. Sabia defensar la seva reputació i els seus interessos. Però no tenia pas menys franquesa a defensar els seus camarades». «L'aprecio — deia un altre, i això que no era amic seu —, perquè diu sempre la veritat, mal que pesi».

Dimití el seu càrrec en aquesta comissió, perquè algú va insinuar, amb injustícia notòria i amb contradicció amb els testimonis anotats, que no era

Casa centenària TRULLS

Fundada l'any 1820

Destil·leria de productes vegetals i aromàtics

Aiguanaf (d'azahar) i totes les altres aigües florals, aigües de colònia, violeta, quina (de riquíssims perfums). Essències i extractes de flors, plantes, fruites, etc.

LOCIO DE PLANTES DEL BOSC
(Fortificant vegetal del cabell)

Despatx central:

Rambla d'Estudis 12
BARCELONA

REBUDES NOVETATS

Balsells

SASTRE

Plaça Urquinaona, 4
Telèfon 24954

imparcial en els seus judicis. Però, bo i dimitit, aquella imputació gratuïta quedà del tot esvaïda, perquè àdhuc en privat continuà essent conseller i àrbitre de les qüestions que li eren sotmeses i consultades. I així com no consta que prenguéss part en cap vaga, en canvi, registra la biografia que va apaivagar-ne alguna amb el seu consell amant, pacificador i equitatiu.

La seva actuació com a propagandista catòlic-social i com a apòstol pel bé de les ànimes, omple un dens capítol de la seva vida. Era l'apòstol obrer típic, que escomet els allunyats, cerca conversa, recerca controvèrsies, busca afanyós l'ovella perduda per a tornar-la al ramat. Les conversions que obrà la propaganda indeficient, obstinada, d'aquest obrer de Déu, foren nombroses. Una de les seves armes era la bona Premsa. Una dada donarà idea més que els encomis, i és que després de les seves campanyes personals, casa per casa, *La Croix* tenia en aquell nucli industrial 1.600 abonats, i les altres publicacions de la *Bonne Presse* cresqueren prodigiosament en nombre de lectors.

Altres dels seus mitjans d'apostolat fou el recés espiritual i els exercicis tancats, i també les pelegrinacions a Roma i a Lourdes. Més d'una vegada, havent fet estalvis per a pagar-se el viatge, regalava el bitllet a un company per tal que se'n gaudís i en tregués fruit. Les seves caritats i almoines eren freqüentíssimes, sobretot a favor de companys necessitats i malalts. Era un home servicial i inflammat de la doble misericòrdia, temporal i espiritual, i s'ajudava d'aquella per a l'eficàcia d'aquesta; era la seva finalitat la salvació d'ànimes, i un admirador li donà el títol d'«ànima conquistadora».

En la regla de vida d'uns exercicis espirituals, començada amb la invocació freqüentíssima seva *Alabat sigui Jesucrist per sempre*, es troba la següent dedicació del treball quotidià, veritablement digna d'aprendre i d'imitar, almenys en la intenció i en l'esperit. «Arribat al treball, faig el senyal de la Creu i dic: «Déu meu, tot el treball d'aquesta jornada és per al vostre amor, per a la salvació de tots els obrers d'aquesta fàbrica, i en particular per a les autoritats, per a aquells que em persegueixen, que m'insulten o m'han insultat, per a totes les pobres ànimes del Purgatori. Jo ho resumeixo tot en aquesta paraula: 'Tot per a la glòria de Déu'. És commovedora aquesta oració per als obrers d'aquesta fàbrica, i també per les autoritats, és a dir, per als patrons, això és, per a la casa industrial, la vida i plenitud de la qual està lligada amb el pa i la subsistència de tots. Sembla això últim un ressò de l'epístola de Sant Pere, en la litúrgia d'avui, tercera dominica després de Pasqua: «*Omnes honore, fraternitatem diligite, Deum time, regem honorificate; servi subditi estote in omni timore dominis, non tantum bonis et modestis sed etiam dyscolis...*» (1), consells que són el fonament de granet, la roca viva per a sustentar l'edifici de l'ordre social cristià.

L'oració pels companys obrers, l'oració pel patró; quin sentit més admirable de caritat, y en certa manera, si així es pot dir, de *responsabilitat cristiana*! ¿No està hom, en el fons, obligat a pregar a Déu per als que estima, per aquells el bé dels quals — i la correcció, si eren — està vinculat amb el bé nostre i dels nostres germans? Quin horitzó,

aquest tresor de pregàries de l'obrer cristià, quina riquesa espiritual, quina font espiritual d'aigua viva i fecunda!

Aquest agermanament dels seus companys obrers i dels seus superiors patrons, en l'oració al qui és Obrer i Patró en una Persona, l'havia après pràcticament en els exercicis espirituals. Una vegada tingué de company el gran patró catòlic Filibert Vrau, de santa memòria, al qual dedicarem precisament un dels articles pròxims. Dels exercicis espirituals n'era, com he dit, un zelós propagandista. «Era un apòstol, una flama, un entrenador envers el bé»; digué d'ell un testimoni. Esdevingué un reclutador obligat dels recessos. «La seva visió, va dir un exercitant, era per a nosaltres un sermó, i quin sermó!»

Un accident del treball li produí la malaltia llarga, dolorosa i fatal que enriqueí amb nous mèrits aquella santificada existència. Havent relliscat prop del seu teler, caigué amb el pes del seu cos contra un angle d'aquella màquina, i s'enfonsà unes costelles. Se li derivà, d'aquí, una greu afecció bronquial, la qual li ocasionà un tumor a la larinx, tan greu, que féu necessària la traqueotomia, i quedà privat de l'ús de la paraula. Havia d'expressar-se per escrit, mitjançant un paper o una pissarra. La frase que més sovint es complia a escriure era la seva jaculatòria estimada: «Alabat sigui Jesucrist per sempre». En aquesta darrera malaltia, moltíssimes persones el visitaren, i, entre elles, els seus patrons, als quals estigué particularment agraït. És sent home d'acció catòlica distingit, i famós pel seu zel apostòlic i per la seva vida notabilíssima de pietat, moltes personalitats eclesiàstiques s'interessaren per ell, i Monsenyor Delamare, arquebisbe de Cambrai, li envià un reliquiari contenint un floc de cabells d'aquell mateix patró de santa vida, de qui hem parlat suara, que fou company d'exercicis del sant obrer, Filibert Vrau. L'aplicació de la relíquia d'un patró sant, en la malaltia d'un obrer també sant, és quelcom digne de meditar, per tal de treure'n fèrtils conseqüències...

Voltat de la seva família, després d'haver escrit edificants paraules de comiat i de confiança en Déu, morí reclinant la testa damunt l'espatlla d'una seva filla...

«Ara el seu cos reposa en el cementiri d'Armentières. Allí els qui l'han conegut i venerat van en pelegrinació a encomanar-se a la seva intercessió davant de Déu». «Tant de bo — termina l'autor de la biografia —, tant de bo que el seu exemple susciti generacions d'obriers que se li assemblin!»

Quatre filles seves eren religioses, i el seu únic fill baró era sacerdot. La resposta que havia donat a aquest fill seu quan li manifestà la seva vocació eclesiàstica, resumeix el seu esperit de zel fervorós: «Si Déu et demana que siguis capellà, fill meu, que sigui a condició d'ésser un sant». Al mateix fill, de jove, li havia fet una alligadora pregunta, que també retrata la seva ànima. Com si fos un exercici de catecisme, li preguntà quina virtut era més grata a Déu, i en contestar-li el seu fill: l'obediència, li replicà el seu pare: «Jo la virtut que prefereixo és l'amor, perquè encara que Déu no hagués manat res, jo tot ho faria per ell, i l'estimaria àdhuc si ell no hagués ordenat estimar-lo».

Una fe semblant, un tal amor, nascut, crescut i expandit en el medi advers i repropí d'una fàbrica moderna, d'un gran establiment tèxtil, són un

(1) 1.ª de Sant Pere, 2, 17, 18.

senyal cert i evident que les virtuts cristianes, portades a un grau altíssim de perfecció, són compatibles amb la vida obrera. La redempció ha de venir per aquest camí. Un obrer sant, com en els dos casos de Matt Talbot i de François Van der Meersch, que hem referit, i altres que referirem, per si sol, amb la seva presència, amb la seva existència, destrueix i tira per terra tota la dialèctica marxista i revolucionària bastida sobre el materialisme desesperat. És tracta, doncs, de multiplicar els fruits de santedat en la vida del treball, i, per tant, de propagar, escampar, fer conèixer i germinar les llavors que ja han estat sembrades.

**Aquest número de CATALUNYA SOCIAL
:: ha passat per la Censura governativa ::**

Les activitats d'Acció Social Popular

Festa del Treball. — Entre les conferències preparatòries d'aquesta festa, organitzades per la Junta Diocesana d'Acció Catòlica, foren confiades la del dimecres, dia 29 d'abril, al Centre de Sant Pere Apòstol, al nostre Vice-President senyor Josep Maria Gich, qui tractà el tema *Assegurances socials*; i la del dia 30, al local de la Unió de Dependents d'Acció Social Popular, al directiu de la mateixa Unió de Dependents senyor Josep Morta Muntanya, el qual parlà dels *Deures dels obrers*.

El dia de la Festa del Treball, al domicili de la Unió Catòlica d'Oficinistes, parlà el senyor Joaquim Maria de Nadal, també Vice-President d'Acció Social Popular, sobre el tema *l'encís d'una maledicció*.

L'amistat que ens uneix amb els conferenciants ens priva de lloar com es mereixen les respectives aportacions a la Festa cristiana del Treball. No ens estarem, però, de dir que tots ells deixaren altament satisfeta la nombrosa concurrència que acudí a escoltar-los, i veieren premiats llurs esforços amb nòdrits i entusiasmes aplaudiments.

Nota. — Preguem a totes les Delegacions, Organismes, Unions Estamentals i Entitats adherides, que vulguin donar-nos compte de llurs activitats, per tal de ressenyar-les a CATALUNYA SOCIAL.

Ajornament de la Setmana Social del 1936. — La Setmana Social d'enguany, que s'havia de celebrar, aquest mes de maig, a Valladolid, ha estat adiaada per a més avant. És desig de la Comissió permanent que se celebri dintre d'aquest any; i es fan gestions per a fixar la localitat i la data de la celebració.

Les doctrines salvadores

PER J. CIVERA I SORMANI

Si les passions segueixen desbridant-se, vindrà un dia que els homes espirituals s'allunyaran del traït de les grans ciutats, per a cercar la pau i el silenci de les muntanyes. Sempre hi ha hagut homes anormals que no han volgut escoltar la veu del seny i de la raó; però la folia mai no havia estat col·lectiva. En la nostra època, les masses i les multituds han perdut la raó.

Fullegeu la Premsa, i veureu quins articles més violents es publiquen. Els articulistes que han esdevingut folls volen que el poble participi també de llur folia. Són exposades amb gran cruïda les doctrines més extravagants i dissolvents que han inventat els homes per a conduir la humanitat pel camí de la violència i de l'error. Si assistiu als mítings de caràcter social i polític, sentireu dir, amb una gran naturalitat, les monstruositats més esgarrioses. Sentint parlar els oradors, us preguntareu si són homes normals els qui parlen, o bé malalts que s'han evadit d'un manicomí. En totes les manifestacions de la vida, sentireu vibrar els clarins de l'estridència. És endebades que demaneu que els homes s'expressin amb seny i moderació.

Certament que passarà aquesta folia; però els qui sentim aquesta cridòria eixordadora no podem viure tranquils. Per a cercar la pau cobijada, hem de recollir-nos dins del nostre esperit. Els qui criden i gesticulen no es donen compte que tot passa, en la vida. S'extingiran els crits, i subsistiran les doctrines que ara semblen passatgeres i transitòries. La veritat és eterna, i l'error és passatger. De vegades s'escampen les aigües d'un riu i donen la sensació d'una força abassegadora; però quan la fúria que les empenyia ha passat, tornen novament a escolar-se damunt els còdols.

De moment s'imposen els homes vulgars i grollers; però a poc a poc la intel·ligència els va arreconant. És impossible sostenir-se quan no existeix una base sòlida. Deixeu que gesticulin i cridin els homes grollers, perquè a la curta o a la llarga s'imposarà l'aristocràcia de l'esperit i de la intel·ligència. Rússia, en pocs anys, ha evolucionat ràpidament. Els homes intel·ligents van imposant-se, i els qui havien eixit de les turbes caòtiques, tornen novament a caure dins l'abisme de la indiferència i de l'oblit. A Rússia s'imposen les modes dels pobles d'Europa, que són nomenats despectivament burgesos, i les revistes que únicament s'ocupaven de l'expansionament de les doctrines comunistes, publiquen articles en els quals hom fa l'elogi de la poesia i la bellesa. Què significa, aquesta evolució? Que l'home porta dintre el pit una ànima immortal, i aquesta ànima, feta de llum, mai no es resignarà a romandre dins de les tenebres. Perden el temps els qui es proposen

CAMISERIA :: CORBATERIA :: MITGERIA :: GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA

— CAMISERS —

**CASES ESPECIALITZADES
PER A LA MIDA**

24, Portaferrissa, 26 / Telèfon 17642 / BARCELONA / 16, Fontanella, 16 / Telèfon 12211

encadenar l'esperit. Si fossin destruïts els temples i perseguits els sacerdots, l'home espiritual es recolliria dins la pau del santuari de la seva ànima.

L'home contemporani dona la sensació que no sap on va. Es troba perdut en mig del camí de la vida. Tots els fets desagradables que es registren avui són deguts a la manca d'orientació dels elements dirigents. Han esmerçat totes llurs energies a destruir l'obra dels qui ells anomenen adversaris, i no han sabut construir. És molt fàcil enderrocar un edifici. El que costa és col·locar les pedres unes damunt de les altres, i construir un nou edifici. Els homes que exerceixen una gran influència damunt les masses han intentat bandejar la moral cristiana. Cal reconèixer que han aconseguit bandejar-la d'un sector important de la societat. Què han donat, al poble, en substitució de la moral cristiana? No res. No han pogut substituir-la, perquè no es pot substituir. Segurament els sistemes de locomoció aniran evolucionant a través del temps, però no creiem que mai ningú aconsegueixi inventar un vehicle sense direcció. De què serviria un vehicle que fos ràpid com la llum, si no fos possible dominar-lo i dirigir-lo? Les masses constitueixen, avui, una màquina enorme, el funcionament de la qual és perturbador i ineficaz, perquè no tenen direcció.

Quan cau un règim, pot ésser substituït per un altre, perquè no hi ha cap forma de govern que sia consubstancial amb la vida dels pobles; però quan abolim unes lleis, aquestes han d'ésser substituïdes per unes altres, perquè és impossible que un poble pugui subsistir sense llei i sense autoritat. Ara han estat abolides moltes coses que no tenen ni poden tenir un substitutiu. L'home creient sap fins on pot arribar, perquè té una idea ben clara del que és lícit i del que no ho és; però el qui no creu, no troba límits ni barreres a les seves ambicions. Per què ens ha d'estranyar, doncs, que hi hagi tanta de gent que comet enormitats, si llurs dirigents els han ofegat la veu de la consciència? És endebades que els governats s'esforcin a evitar que les turbes cometin atropells, perquè llurs passions no tenen cap limitació, no saben el mal que fan els qui combaten la religió. No solament maten l'espiritualitat dels individus, sinó que també van contra la societat, perquè aquesta no pot funcionar normalment si l'aparten dels principis bàsics del cristianisme. Si es va accentuant el materialisme que s'estén per tota la terra, arribarà un dia que àdhuc els homes que hauran perdut el sentit de la responsabilitat es contemplaran amb repugnància. L'home no ha nascut per a rebolcar-se dins del llot, sinó per a estendre les ales de l'esperit dins de la llum. Si no fóssim altra cosa que

un grapat d'argila i un manyoc de nervis, ens plauria terrejar; però com que tots tenim una ànima que ha sortit de les mans creadores de Déu, ens allunyem de la pols de la terra i cerquem la llum. Àdhuc l'home més materialitzat, sent un desig d'alliberar-se del llot on està submergit. Si de vegades no aconsegueix aquest alliberament, és perquè l'argila del cos ha esdevingut tan feixuga, que no pot obrir les ales de l'esperit.

Si volem, doncs, que les turbes desenfrenades no cometin atropells, els hem de desvetllar els sentiments nobilíssims que dormen dins de l'ànima embolcallada de tenebres. Hauríem d'actuar com els nostres germans d'aquells temps que les tribus bàrbares del nord van fer trontollar l'imperi de Roma. El cristianisme va salvar la civilització. Ara també hem de salvar la civilització cristiana, que pretenen bandejar els qui voldrien que s'extingís del cor de l'home la flama de la fe.

Per desbridat que sia el sectarisme dels qui volen donar una llançada de mort al catolicisme, tingueu la seguretat que vindrà un dia que la humanitat es donarà compte que és impossible viure sense Déu. Si el sol és l'astre de la vida material, Jesús és l'astre de la vida espiritual. És impossible prescindir de Jesús. És que viurien les plantes, si no caigués l'aigua del cel? Floririen els rosers, si la llum vivificant del sol no caigués a dolls damunt de la terra? Tampoc no podria viure la nostra ànima, si no penetrés dintre seu la llum de Jesucrist. Feu penetrar aquesta llum dins de l'ànima dels homes que criden i gesticulen i porten una flama destructora a la mà, i veureu com a poc a poc s'aniran amorosint i l'odi s'extingirà dels llurs cors.

No aturarem aquesta allau enfellonida, amb lleis restrictives, sinó predicant les veritats cristianes. Quan els pobles caiguin sota la fúria dels demagogs i dels sectaris, damunt de les runes fumejants veurem brillar la bandera fúlgida del cristianisme. Aquesta bandera tornarà a conduir la humanitat pels camins que menen al progrés i a la pau.

Subscriviu-vos a CATALUNYA SOCIAL

CASTELLTORT

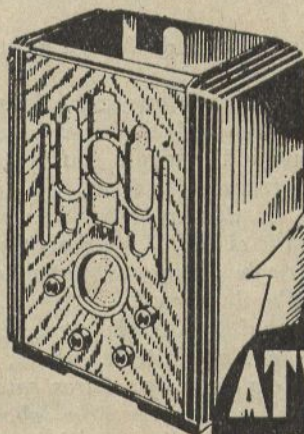

MOBLES

DECORACIÓ

TAPISSERIES

PELAI 40 TELÈFON 15385
BARCELONA

1936
ATWATER
KENT
RADIO

Auto-Electricidad
— S. A. —

Diputació, 234
BARCELONA

Perfil setmanal

La Batalla per l'Escola

PER GASTON GERARD

El «Perfil setmanal» que sota el mateix títol d'avui es publicava en aquestes pàgines, en l'edició del nostre setmanari de 18 d'abril passat, ha merescut, per part d'un lector anònim, un oportunitíssim comentari. És un comentari que completa el pensament de l'articulista i destaca un aspecte de la batalla per l'escola d'un interès veritable.

No tot està perdut en l'escola oficial, ve a dir el nostre comunicant. Encara hi ha molts mestres catòlics, gràcies a Déu, i n'hi podria haver molts més, si en el nostre camp hi hagués un pensament global en un punt de tanta transcendència. I té raó el nostre comunicant. I considerem tan encertat el seu punt de vista, que el volem deixar exposar al mateix comentador; per això inserim sencera la seva comunicació, que diu així:

«Sr. Gaston Gerard.

Barcelona.

«Molt senyor meu: He llegit amb complaença el seu «Perfil setmanal» La batalla per l'escola, i em tindria per molt honrat de poder signar qualsevulla dels seus apartats.

«Malgrat això, crec que, en l'enumeració de les «direccions que ha de prendre la nostra acció en ordre al problema escolar, en el sentit pedagògic», voluntàriament o involuntària, n'ha negligit una, segons el meu parer, de fàcil i immediata execució.

«Li escric aquestes ratlles, no amb ganes d'entaular una polèmica, sinó amb desig de suggerir-li una idea que jo no tinc capacitat ni mitjans de realitzar, amb l'esperança que vostè, cas de creure-la encertada, trobarà la manera de fer-la eficaç.

«Aquesta «direcció», que podria condensar-se en la fórmula: «Aprofitament de l'Escola de l'Estat en pro de la causa catòlica», es basa en dos principis, millor tal volta, dos fets, que no crec necessitin demostració.

«I. El laïcisme de l'Escola depèn, en gran part, del laïcisme del mestre.

«II. Un bon nombre dels mestres d'ensenyament primari, dels professors de Normals i dels catedràtics d'Universitats i d'Instituts són, gràcies a Déu, catòlics i àdhuc fervents catòlics.

«Doncs bé. S'han de deixar perdre aquests valors reals que té encara el Catolicisme dins el Magisteri espanyol? S'han de deixar malmetre les possibilitats d'infiltrar-n'hi de noves?

«Molt bé que s'organitzi l'Escola confessional i l'Escola parroquial, i que es lluiti per assolir el reconeixement efectiu dels drets dels pares catòlics a l'Escola; però que no es menyspreï la labor dels mestres catòlics que avui treballen en les escoles de l'Estat i que no es negligeixi de vetllar sobre els nous mestres que en les Normals i els Instituts s'estan forjant.

«Que una escola no és sectària pel sol fet d'ésser governamentalment laica, i que, malgrat l'absència del Sant-Crist i la prohibició de l'ensenyament de la Doctrina — per satànica que sigui la llei que les

imposa —, un mestre coneixedor del seu deure, trobarà prou independència i llibertat per a formar cristianament el cor dels seus alumnes i col·laborar en l'obra cristianitzadora del Sacerdot i dels pares. I l'exemple?

«No vull fer literatura, ni en sabia encara que volgués. Apunto, només, les idees.

«En les Normals, Instituts i Universitats, l'actuació pot ésser molt més eficaç per adreçar-se, cabalment, als que han d'ésser després els oracles de les generacions futures.

* * *

«Com actuar? Això millor poden saber-ho vostès, que estudien de preferència les qüestions socials. Permeti'm, no obstant, apuntar alguns esbossos.

«A) Relacionar o associar, d'alguna manera, millor tal volta sota un pretext merament cultural, artístic o professional, els mestres catòlics. Això els permetria trobar un ajut en les hores de defalliment i una orientació en els dubtes que els han de sorgir en la delicada situació en què es desenrotlla avui la llur activitat.

«El mateix podria intentar-se amb els catedràtics d'Universitats i Instituts.

«Un afer delicat, perillós, però necessari i factible.

«B) Treballar per la formació de mestres catòlics:

«a) Creant beques, que s'adjudicarien a nens o joves de cases catòliques i per la formació dels quals es vetllaria durant tota la carrera.

«b) Creant, al costat de cada Normal i Universitat, una pensió, pupilatge, o casa per l'estil, on, per una quantitat ínfima o gratuïtament s'alimentés i es dirigís els joves estudiants. Aquestes cases haurien d'estar regides per religiosos o persones de tota confiança, sota la immediata dependència de la Junta Diocesana d'Acció Catòlica.

«Els mestres així obtinguts:

«a) serien retribuïts pel mateix Estat;

«b) exercirien llur ministeri sobre una munió d'infants als quals els llurs pares no permetran mai l'assistència a una escola catòlica;

«c) impedirien que ocupessin aquells llocs altres tants mestres sectaris; i

«d) suplirien l'escola parroquial en molts pobles i llogarrets on no hi haurà mai altra escola que la nacional.

«No vull molestar-lo més. Perdoni la gosadia, i, si troba alguna idea capaç d'ésser profitosa, assimi-li-se-la i desenrotlli-la, per Déu i per la Pàtria.

«Se'n tindrà per molt sortós El seu afectíssim i s. s.,

Job Aca.»

* * *

Per a cloure el Perfil setmanal d'avui, només hem de destacar que, per la nostra part, ha estat ben involuntària l'exclusió d'un tema tan important; i no pas perquè el mateix no ens mereixi l'atenció deguda, sinó perquè són tan amples els termes del problema, que no tots es poden tractar en un sol dia. Avui, però, l'ha tractat el nostre anònim amic — podem dar-li aquest títol? —, i ho ha fet mestrirolament. Li agraïm.

Moviment Social

La lluita de l'ateisme rus. — Monsenyor Herbigny, bisbe titular d'Ilion i encarregat per Pius XI dels afers russos que tenen relació amb l'Església Catòlica, ha donat una sèrie de conferències, a Londres i a Zuric, per tal de fer conèixer el veritable estat de persecució religiosa a Rússia.

Conta aquest prelat que la primera vegada que va anar a Rússia hi havia en aquell país solament 42 esglésies obertes. Si un es vol explicar la situació religiosa actual de Rússia, cal saber que en l'època de la Rússia zarista tot rus havia de pertànyer a l'església ortodoxa. El domini de l'Estat reclamava també el domini sobre les consciències. Amb tot, hi havia a Rússia, abans de la guerra, a la ratlla de tres milions de catòlics, tots ells establerts en les regions de la frontera. Els protestants i els jueus eren més pocs.

És cosa comprensible que el moviment dels sense Déu va prendre peu entre els ortodoxos, la massa més important de la població. El materialisme integral, que nega l'existència de l'ànima, la consciència humana i tota distinció entre el bé i el mal, féu aquí la seva entrada triomfal. Formalment, la constitució russa reconeix la llibertat de religions; pràcticament, emperò, proclama la llibertat sense barreres de l'ateisme. La llibertat religiosa consisteix en què l'individu que té valentia de practicar la seva religió ho pot fer en ço que externament li és permès. Tota propaganda religiosa, això és, tota mena d'instrucció religiosa o de proselitisme religiós, és estretament prohibida, mentre la propaganda antireligiosa no sols és permesa, sinó que oficialment és desitjada i secundada. El procés del 1923 contra el bisbe Cieplak, que fou executat, i els seus 15 companys sacerdots, és una prova clara de que tota propaganda religiosa és considerada com enemiga de l'Estat i acusada de traïció.

Durant els darrers anys, degut a la mala impressió que les execucions produïen a l'estranger, degudes a la propaganda religiosa, es dona singular preferència a les deportacions, les quals són la causa segura de la mort, dintre poques setmanes, dels sacerdots o dels seglars que les han de sofrir. Fins és amenaçat amb la deportació aquell qui, per raó del seu comportament, no participa en la lluita antireligiosa. Això succeeix, per exemple, al que ensenya alguna oració als seus infants, cosa que fàcilment se sap amb el preguntar-ho a aquests éssers

innocents. Demés, els soviets, que gaudeixen del poder, disposen per a combatre la religió d'un mitjà molt eficaç, que és el terror social i econòmic. El qui no abjura de la Religió i no es vol comprometre per escrit a ésser un ateïsta militant, perd la seva casa i la seva col·locació; tota vegada que per a fruir d'una i altra cosa cal un permís de l'Estat.

Els nois de les escoles són induïts i obligats a entrar als «Besboschniki», lligues ateïstes de joventut i deuen formar un cercle ateïsta en la seva classe. En els pobles s'obliga els pagesos a entrar en els «Sowkos», que són també rabiosament ateïstes; altrament, no reben els mitjans de producció indispensables per a no quedar arruïnats. En els pobles es fixa un dia, durant el qual els pagesos han d'abjurar solemnement de les seves creences; el qui no vol prendre part en aquesta cerimònia, perilla d'ésser deportat, o de morir de fam. El fi que es proposen els soviets és l'apostasia de les masses, que no ha estat esmenat fins ara, i que externament sembla que ha estat aconseguit. Els soviets ni toleren un sacerdot per un milió de cristians; de cada 40 esglésies, n'hi ha una d'oberta; les altres o són destruïdes, o utilitzades per a altres menesters sempre impropis.

La situació de l'Església catòlica a Rússia es deduirà per les dades següents: En tota la Rússia asiàtica hi ha un sol sacerdot catòlic, un sol a Ucraïna, que ja és vell i cec. A Kiew i a Odesa no hi havia un sol sacerdot catòlic. La situació és una mica millor a Moscou i a Petrograd, en atenció als estrangers que hi van de viatge. Aquí solament hi ha un sol sacerdot catòlic, quan abans n'hi havia 40. Amb tot, les esglésies obertes s'omplen de gom a gom; hi van tots aquells que, per Déu, estan disposats a perdre-ho tot i aquells que res no tenen per perdre.

És emocionant la descripció que fa Monsenyor de Herbigny de la vida dels condemnats a treballs forçats, vertaders màrtirs del Cristianisme. Quan entre ells es troba algun sacerdot, els sants misteris són celebrats amb grans dificultats, i encara més difícilment són administrats els Sants Sagraments. No poques vegades es fa amb l'auxili d'infants, també condemnats, entre els quals es compten molts herois semblants a Sant Tarsici. En els darrers temps es vigilen els indrets de treballs forçats més rigorosament, i l'administració dels Sagraments, fins i tot en la forma primitiva, es fa impossible.

Monsenyor de Herbigny acaba les seves conferències amb una crida a la Cristiandat d'Europa de voler escarmentar en l'experiència de Rússia i de

Unes aigües excepcionals per la seva composició
i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — Hipertensió arterial; apoplexia. —
:: Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona ::

TEMPORADA: DEL 15 DE MAIG AL 31 D'OCTUBRE

EN BEGUDA: AIGUA ORION

voler transmetre consol i fortalesa als infeliços cristians russos, obligats a l'apostasia, per mitjà d'oracions i comunions supletòries per ells. Aquests exercicis supletoris puguin tenir l'eficàcia d'auxiliar els desgraciats cristians de Rússia i intercedir eficaçment per millorar la seva situació.

Moviment cultural

Els Jocs Florals.—La Renaixença catalana està vinculada en els Jocs Florals de Barcelona, que són el baluard de la tradició catalana. La celebració de certàmens per a premiar les millors composicions literàries és tan antiga com la civilització cristiana i occidental. Sant Agustí ja parla, en les seves Confessions, de certàmens literaris als quals havia concoregut. I el Consistori de la Gaia Ciència de Tolosa, transplantat després a Barcelona, a honor del qual dictaren la llur «doctrina», llurs tractats de gramàtica i poètica Pere Vidal, Jaume March, Lluís d'Aversó, com Segòvia, dicta el seu tractat de poètica castellana conegut per Gaia, revisqué, a Barcelona, gràcies a l'activitat d'aquell gran romàntic i patriarca de la tradició catalana que es digué Manuel Milà i Fontanals. La trilogia de Fe, Pàtria i Amor, que cada any, en venir la primavera, els poetes desgranen en la bella festa dels Jocs Florals, és un dels factors que més ha contribuït a mantenir vius els sentiments de Fe i de Pàtria en el nostre poble.

Hi ha hagut literats que han cercat desacreditar per tots cantons la festa de la poesia catalana, portats per rancúnies mal dissimulades. Ha estat un error dels polítics catalans el consentir que gramàtics, desconexors de la tradició, dictessin regles gramaticals en contra de la mateixa i en contra dels Jocs Florals. Així com en l'època antiga les «Flors del Gai Saber» i tots els tractadistes de gramàtica i de poètica posaren els serveis seus als Jocs Florals de Tolosa i de Barcelona, i en l'època moderna els hi havien posat Milà i Fontanals i Balari i Jovany, per no citar més que els sobresortints, fou un error el consentir que gent desvinculada de la tradició es convertís en àrbitre de la llengua, la restauració de la qual ha estat obra dels Jocs Florals.

I en l'ordre literari, malgrat les diatribes dictades contra els Jocs Florals de Barcelona, cada any podem assistir a l'aparició de nous valors literaris i a la consagració de noves promocions.

És amb vertadera joia que observem com la tradició catòlica dels Jocs Florals no s'interromp, sinó que els valors literaris nous són poetes profundament creients. I en mig de la confusió d'idees que capgira el cervell dels catalans, en les regions serenes de l'esperit, compareix una nova poesia espiritual, amarada de vida cristiana, que té per represen-

tants noms tan destacats com Miquel Melendres, Camil Geis i, que en els Jocs Florals d'enguany, té una singular manifestació amb els noms del dilectíssim Felip Graugés; del dolcíssim Sebastià Sánchez Juan, poeta d'una sensibilitat extraordinària, com són poetes de gran volada Mossèn Jacint Costa i J. Ros.

Aquesta revista refusa per principi la publicació de poesies de tota mena; avui, emperò, fa una excepció: vol honrar-se reproduint la composició premiada amb la flor natural, original de Felip Graugés, cant admirable de la vida pagesa, ric d'imatgeria i de lèxic:

GEÒRGICA TARDORAL

*«Recubans sub tegmine fagi»
VIRGILI. Eg. I*

Ara ve el temps del gran repòs
i de la pau a les muntanyes;
el primer fred marcí les flors;
fan vels de plata les aranyes.

Ara comença enllà del camp
el tomb august de la natura;
el faig ja té color d'aram
i és el pollanc or que fulgura.

S'han desmaiats els verds gemats;
els ramats deixen ja les pletes;
per les blavoses soledats
han fugit lluny les orenetes.

Es posa neu als alts turons;
el gel les fulles amenaça;
baixen ramades de tudons
i arriben vols d'ocells de passa.

La boira freda de les nits
deixa la terra assaonada;
cau la llavor pels camps humits
i, ala lluent, passa l'arada.

L'aire del viure camperol
porta una dolça melangia;
vola un alegre fumerol
que ve del cor de la masia.

I s'ouen cants de traginers;
del vi novell el cup s'aroma;
el gra daurat omple els graners;
les cambres fan olor de poma.

Pengen garlandes de moresc
a les eixides i façanes;
el vell rebost guarda de fresc
les confitures casolanes.

Una cosa nova!

“CUBITOS” CENOVIS

amb extracte de vitamines completament vegetals

Dos “cubitos”, 0,25 pessetes

Dipòsit General: Casa Santiveri, S. A. Call, 22 :: Balmes, 5 :: Trafalgar, 7 :: Mallorca, 247

Si la tardor daura els camins,
altars barrocs torna les serres;
l'abella deixa els romanins,
però la mel cova a les gerres.

Ara és el temps que el bosc somriu
amb transparències cristallines;
hi ha flotons d'arbres d'un to viu
que semblen toies gegantines.

Els grans desmai posen encar
en el paisatge més bellesa;
l'amor encén dintre la llar
una litúrgia pagesa.

Ara com mai, es fa vivent
l'encís d'una ègloga enyorada;
els grans incendis del ponent;
l'esquellerinc d'una ramada.

I enllà dels camps, el fressejar
difús dels bous i de les relles;
i el toc de l'Angelus llunyà
que vola a ran de les estrelles.

Ara és el temps, que frisa el cor
per la tendresa d'un idilli,
i apar que vibri el ressò d'or
de l'arpa dolça de Virgili.

Vida Catòlica

La misèria de la clerecia. — La clerecia espanyola pateix misèria; no té, en moltes diòcesis, ni els elements indispensables per a la vida material. Quan en totes les classes socials hi ha hagut una ascensió cap al benestar, és trist veure la clerecia d'Espanya desposseïda dels recursos indispensables per a viure decorosament. Hi havia, anys enrera, qui sostenia que la clerecia havia d'ésser pobra i indigent, perquè seria més obedient. Aquest error ha portat una davallada en la vida social de la clerecia que ha estat de funestes conseqüències.

Primerament, quan a Alemanya, a Holanda, a França els fills de la noblesa, dels homes de carrera i de la classe mitjana van al Seminari per a ésser sacerdots, a Espanya se'ls ha allunyat de la clerecia secular, entre altres motius, per la falta del mínim de benestar material que tothom té dret a reclamar. Si, per altra banda, un corre per petits pobles de la ruralia, es troba amb les cases parroquials abandonades, lletges i repulsives, sense mobiliari i sense el mínim de confort que té dret a reclamar tota persona civilitzada.

En alguns països, la parròquia, o la junta d'obra, s'encarrega de la dotació de la casa parroquial, de tots els atuells i robes que es necessiten. Els catòlics es fan un deure de tenir per al seu rector una casa decent i un mobiliari conforme, i la calefacció indispensable a l'hivern. Si el sacerdot està lliure de la preocupació de parar-se, perquè sap que la parròquia on anirà està equipada de tot, es lliura de l'obsessió de fer uns estalvis que moltes vegades, el converteixen en home gasiu.

Demés, el sacerdot, per raó de la carrera que té i pel magisteri que exerceix, ha de poder tenir la seva biblioteca, ha de poder sostenir les seves revistes i periòdics d'informació. Quina llàstima fa, el trobar-se amb parròquies on no sols no hi ha la petita biblioteca parroquial destinada a la il·lustració dels fidels, sinó que ni el sacerdot té els llibres indispensables per a consultar allò que ha de resoldre. El sacerdot ha de dedicar, cada dia, hores llargues a l'estudi i a les bones lectures; solament així podrà ésser sal de la terra.

Per altra banda, cal convèncer els nostres catòlics que no poden ésser gasius. Havia, el que escriu això, viscut algunes anyades en una regió protestant on els catòlics eren en ínfima minoria; amb tot, els rectors d'aquesta «diàspora» vivien amb confort, bé; podien fer cada estiu les seves vacances i atendre bé les llurs necessitats. Emperò els catòlics eren generosos: no anaven mai a l'església que no fessin caritat, i fins els pares posaven a les mans dels infants un petit diner, cada vegada que els duïen al temple, perquè, de petits, aprenguessin a contribuir al sosteniment del culte i de la clerecia.

L'eminent sacerdot i escriptor Manuel Graña acaba de publicar en *El Debate* del 29 d'abril un interessant article sobre «El Clero pobre», que reproduïm a continuació, perquè els nostres lectors i totes les famílies catòliques acullin i posin en pràctica la interessant iniciativa:

«La Confederación de Mujeres Católicas de España ya a empezar una cruzada en favor del clero pobre. En la Semana pro Seminario, celebrada en Toledo el año anterior, los sacerdotes allí reunidos «no quisieron» acordarse, con ejemplar desinterés, del clero pobre, sino de los seminaristas pobres. Pero no faltaron voces de seglares que entendían ser gran impedimento para el reclutamiento de vocaciones sacerdotales el porvenir terrible y el estado actual misérrimo de muchos sacerdotes. Entre esas voces destacóse con acentos de piedad la señora Salas de Jiménez.

»Por otra parte, cosa que no sospechábamos el año pasado, la campaña contra el clero, que es siempre contra la Iglesia, se ha recrudecido con violencia inusitada. Ayer, sin ir más lejos, socialistas y comunistas proponían en el Parlamento que se despojara

SI VOLEU FER-VOS EXAMINAR LA
VISTA PER UN METGE OCULISTA ES-
PECIALITZAT, EN LA MILLOR INSTAL-
LACIO D'EUROPA, ACUDIU A L'INS-
TITUT MEDIC OCULISTA COTTET

AV. PORTAL DE L'ANGEL, 40 - BARCELONA

a los sacerdotes de las miserables pesetas, en algunos casos son céntimos, que los Gobiernos anteriores les habían concedido. Es probable que desaparezcan con los presupuestos nuevos. De modo que el porvenir del sacerdote se ha hecho mucho más terrible; el estado actual cada día empeora.

»¿Puede haber aspirantes al sacerdocio?, se preguntan espantadas las Mujeres Católicas. Los habrá, debe haberlos, si la Iglesia ha de subsistir en España; pero esto supone un gran cambio o reforma en el comportamiento de los católicos para los sacerdotes, empezando por los seminaristas, que son la esperanza del porvenir.

»A esto se endereza la nueva cruzada. «Muchos sacerdotes han tenido que buscar su pan, y seguramente el de sus padres, que en ellos confiaron, en oficinas, en colegios, y... hasta echando sobre sus hombros sacos de carga para poder alimentar la lámpara de su santuario y de su naturaleza sexagenaria.» Lo ha relatado el señor obispo de Oviedo y lo recuerda a las Juntas diocesanas y a los católicos la Junta Suprema de la Confederación de Mujeres Católicas.

»Se comprende la calurosa aprobación y estímulo que esta campaña ha recibido de los prelados. A la vista tenemos la lista de todos ellos con las palabras encarecedoras que su celo les ha sugerido. Por tratarse de una obra de tanta monta para la vida de la Iglesia, no podía faltar ese estímulo para la nobilísima empresa.

»¿Por dónde empezar? Acudir con un «sacrificio», en auxilio de los sacerdotes pobres.

»A pesar de lo que nos quejamos, todavía el ser buenos cristianos y tener iglesias y culto y ministros nos cuesta bien poco. Téngase en cuenta que se ha levantado en España, no ya una herejía, sino una negación total de la religión, como en Rusia y México; que un poderoso sector de la sociedad española tiende a «exterminar» el ministerio sacerdotal, a fin de que la fe se extinga en el pueblo español. No es, pues, uno de tantos sacrificios el que debemos hacer por conservarla, sino un sacrificio «esencial» al que va anejo el Santo Sacrificio, expiatorio de nuestros pecados. Sin sacerdote no hay templo, ni altar, ni sacrificio, ni sacramento, ni vida cristiana.

»Oigamos a la Junta de Mujeres Católicas: «Nos proponemos interesar a la mujer, para que un día piense en los sacerdotes y en los Seminarios; y reste a los gastos que ha de hacer, ya en el menú de su casa, ya en su arreglo personal, o en sus diversiones o en sus caprichos, una parte, para depositarla en las colectas de las iglesias el día que se señale para

ello». «Lo pedimos a todas las mujeres, que han de procurarlo de sus maridos, de sus hijos, de sus hermanos; y no sólo nos dirigimos a los favorecidos de la fortuna, sino a la clase media y a la clase proletaria; pues todos los que nos llamados católicos tenemos por igual este altísimo deber de ayudar al clero».

»La forma más hermosa del sacrificio y la menos costosa y la más cristiana es «el ayuno». Todos sabemos la enorme importancia social de esta práctica y los recursos que proporcionaba para los necesitados en diferentes épocas de la Iglesia. Llenos están los Santos Padres de recomendaciones a este respecto. En Alemania se ha impuesto «el plato único», a fin de socorrer a los parados. No se trata de eso, aunque deba servirnos de ejemplo; pero sí de destinar para los sacerdotes pobres lo que se ahorra en los ayunos ya establecidos por la Iglesia. Es «una idea» feliz de las «Mujeres Católicas». Eso no quiere decir que «un poco de ayuno» haya de omitirse en otras ocasiones: meriendas, cines, golosinas, adornos, perfumes... Son ellas las que proponen estas pequeñas privaciones; y por cierto que dan en el blanco. Nosotros no queremos hacer comentarios. Demasiado saben lo que puede ahorrarse en tantas frivolidades, y hasta en un «menú» sin quitarle nada de su valor alimenticio.

»Entienden que se debe empezar ya el 30 de mayo. Como vigilia de Pentecostés, es día de ayuno y abstinencia. «El ayuno es un ahorro que, según el espíritu de la Iglesia, no es para que nos lucremos no comiendo, sino para que el pobre coma aquello de que nos hemos privado».

»Ni más ni menos. Con ese espíritu deben ayunar los cristianos.

»Después de las injurias, robos, encarcelamientos y asesinatos de que están siendo víctimas los sacerdotes de la católica España, esta campaña de las mujeres católicas tiene también un sentido de reparación, de adhesión y amor al clero español. Hoy más que nunca, fieles y clero deben unirse en apretado haz para hacer frente a la oleada de impiedad que incendia la iglesia, asalta el convento y persigue rabiosamente al ministro de la religión. Así, pues, la cruzada ésta, más que oportuna, es necesaria y debida a los que sufren persecución por la justicia. Quieren «apagar las luces del clero»; para ello hay que rebajar y extinguir, si es posible, al sacerdote. Ellos dicen que la religión «la han inventado los curas»; nosotros sabemos que a los curas los crea la religión, pero a su vez ellos la mantienen y predicán y sirven. Ambas cosas encierran profundas razones dogmáticas y sociales para que los fieles no regateen su aportación a esta nueva cruzada.»

Cerebrino Mandri

Cal que ho recordeu sempre!

Res estranger no s'ha de prendre

Contra el DOLOR, tenim el

millor remei: Useu sempre

CEREBRINO MANDRI

No perjudica mai

Preparat per FRANCESC MANDRI

Metge i Químic Farmacèutic

Provença, 277 - Entrada Laboratori, Passatge Claris,
segona porta a mà dreta **BARCELONA**

Crònica de la Setmana

El nou President de la República. — Entre nosaltres els temes polítics resten de seguida esgotats. Mentre hom va cercar el nom de la persona que havia de passar a ocupar la més alta magistratura de la República, el tema va tenir interès; en canvi, un cop determinada aquesta persona, que, segons totes les probabilitats, ha d'ésser el senyor Manuel Azana, la qüestió ha deixat d'interessar, i encara interressarà menys quan l'elecció hagi estat feta, cosa

que, constitucionalment, haurà d'esdevenir diumenge, dia 10 de maig.

Ara passarà a primer terme de la política la crisi que ha de produir-se com resultat lògic de la presa de possessió del Cap de l'Estat, crisi que és de creure restarà plantejada immediatament que el nou Cap es possessi del seu càrrec. Cal que el Govern nou tingui la confiança del President, així com que reuneixi majoria a les Corts; i tot i havent de reunir el Govern les mateixes característiques de l'anterior, donada la composició del Congrés, ja no cal dir que el nom del cap haurà d'ésser d'un màxim interès: valdrà tant com la quasi consagració d'un nou cap del partit d'Esquerra Republicana d'Espanya. Serà el senyor Casares Quiroga? Serà el senyor Ruiz Funes, catedràtic de Dret, a Múrcia? Es diu que el senyor Martínez Barrio restarà a la presidència de les Corts, puix que, donada la seva derivació del partit radical, no sembla persona massa grata als socialistes per a presidir un Govern que, en definitiva, ha d'estar reforçat pel partit socialista si vol tenir majoria a la Cambra.

I el Front popular? — Al si del Front popular no hi ha corrents d'harmonia, precisament. Els esquerrans sostenen bé la seva situació, i fins els d'Esquerra i d'Unió Republicana semblen ben agermanats, pel compte que els té a tots plegats.

Però els socialistes augmenten cada dia les seves diferències, que han transcendit a l'exterior ja d'una manera ferma i decidida i que cap dels prohoms del mateix partit no tracta ni d'amagar. Els extremitats del socialisme, dirigits per Largo Caballero, tenen ja un òrgan propi a la premsa en Claridad; i els altres, seguint les orientacions dels qui despectivament els primers nomenen «avis», se sostenen en El Socialista. Les polèmiques entre un i altre òrgan periodístic són cada dia més vives, i han arribat fins i tot als atacs personals més verinosos, com el cas de Ferran de los Ríos, que, havent-se donat de baixa a la Unió General de Treballadors, segons es va dir, i tenint interès a desmentir-ho més tard — sens dubte de cara a les eleccions de la seva candidatura per Granada —, va ésser Claridad qui va publicar el propi text del «Besalesmans» donant-se de baixa i reproduint el document per gravat a les columnes del periòdic.

La gent de Largo Caballero deriven cada dia més cap a les directrius de Moscú i es troben envaïts pel comunisme; i els altres resten fidels a la ideologia d'Amsterdam, si bé la mateixa apareix enormement desdibuixada arreu del món; car l'extremisme que el socialisme ha representat sempre dins de tot el món polític no té res de particular que ara es vegi decantat cap al màxim dels extremismes, sobretot si es té en compte que les instigacions de la U. R. S. S. són cada dia més exigents arreu, davant el barratge fortíssim que li representen els fets governamentals del centre d'Europa amb Alemanya i Itàlia per capdavanteres.

Fins el moment de l'elecció de President de la República sembla que l'escissió socialista ha pogut contenir-se un xic. És possible que encara el seu esclat definitiu es reservi per a manifestar-se amb més força en el Congrés socialista que s'ha de celebrar el juny vinent. Però ja no hi ha ningú que no s'adoni de la necessitat de separar els dos camps, que espiritualment apareixen ja ben separats a hores d'ara.

I quan el socialisme quedi dividit, en quina situació quedarà el Front popular com a base i sosteniment de Govern a les Corts? Perquè no cal oblidar que totes les branques del socialisme es necessiten per a formar la majoria. I que encara que el major nombre de diputats socialistes es quedés al costat dels elements moderats, és evident que, comptant amb el concurs dels quinze comunistes i algun altre solitari obrerista que hi ha a la Cambra, la majoria hauria de quedar fortament compromesa o almenys enormement afeblida en la major part dels casos.

El fet de màxim interès que es presentarà, doncs, un cop finida la tasca electoral de President, serà la divisió del socialisme i, sobretot, la transcendència que la mateixa pugui tenir en la política general del país, segons la direcció que tractin d'imprimir-li les esquerres governants.

L'estat general del país. — No hi podem fer massa comentaris, respecte als espasmes de violència que agiten Espanya i a la crisi que ocasionen en el món econòmic. Per això ens hem de valer d'unes exactíssimes paraules d'un home tan esquerrà com Indaleci Prieto, que al míting electoral celebrat a Cuenca el dia 1 de maig, deia textualment:

«La convulsión de una revolución, con un resultado u otro, la puede soportar un país. Lo que no puede soportar un país es la sangría constante del desorden público sin una finalidad revolucionaria inmediata; lo que no soporta una nación es el desgaste de su poder público y de su propia vitalidad económica, manteniendo el desasosiego, la zozobra y la intranquilidad. Podrán decir espíritus simples que ese desasosiego, esta zozobra, y esta intranquilidad, la padecen sólo las clases dominantes. A mi juicio, constituye un error. De ese desasosiego, de esa zozobra, y de esa intranquilidad, no tarda en sufrir los efectos perniciosos la propia clase trabajadora, en virtud de trastornos y de posibles colapsos de la economía, porque la economía tiene un sistema a cuya transformación aspiramos, pero que mientras subsista hemos de atenernos a sus desventajas. Y entre ellas, esa: La de que refleja dolorosamente, sobre los trabajadores, la alarma, el desasosiego y la intranquilidad de las clases dominantes.»

El senyor Prieto, després d'aquestes gravíssimes paraules, conclou:

«Yo os digo que eso no es revolución... eso es colaborar con el fascismo... Si mi voz se oye fuera de aquí, diré para vosotros y para quienes fuera de aquí recibían el eco palpitante de mis palabras: ¡Basta ya, basta, basta! Este ambiente, repito, es el que necesita el fascismo para florecer... No se diga, desacreditando la democracia, que el desorden infecundo es únicamente posible cuando en las alturas del Poder hay un Gobierno democrático, porque entonces los hechos estarán diciendo que sólo la democracia consiente los desmanes y que únicamente el látigo de la dictadura resulta capaz de impedirlo... Si el desmán y el desorden se convirtieran en un sistema perenne, por ahí no se va al socialismo, por ahí no se va tampoco a la consolidación de una República democrática, que yo creo nos interesa; ni se va a la consolidación de la democracia, ni se va al socialismo, ni se va al comunismo. Se va a una anarquía completamente desesperada, que ni siquiera está dentro del ideario libertario. Se va a un desorden económico que puede acabar con el

país. Y nosotros tenemos que ofrecer al régimen nuevo que implante la justicia social, no un país en ruínas, sino una España floreciente, vivificada por nuestro amor.»

Creiem que val la pena que aquests mots quedin aquí consignats, tant per l'autoritat política de qui els ha pronunciat com pel caràcter esquerrà-socialista del propi líder del socialisme del Nord. Ells són el millor comentari a la realitat d'ara, que cal corregir ràpidament si volem que encara resulti fecunda dita correcció. Hi anem pel camí?

El primer de maig. — L'hem hagut de celebrar amb totes les circumstàncies agreujants. Cada any es fa més intens el trencament del ritme de la vida normal del país. I aquest any, a més, s'han celebrat manifestacions arreu de la Península.

La de Madrid fou molt concorreguda; no tant, però, com la celebrada fa poques setmanes amb motiu del triomf electoral. En la mateixa restaren palesades també les diferències entre els socialistes, i foren lliurades unes Conclusions al Govern, i el seu cap es limità a donar-les per rebudes i a fer constar que es realitzaria tot el que s'havia contingut en el pacte electoral dels partits que constituïren el Front popular; i no va anar més enllà.

A Barcelona, míting i manifestació resultaren força migrats, si bé els conceptes emprats pels oradors foren enormement grandiloqüents (?). Quin paper hi feia, a la presidència d'aquell míting, el Conseller senyor Comorera? I quina cara devien posar, els seus aliats burgesos en les eleccions darrerres, mentre els oradors demanaven incautació de fàbriques, socialització de bancs, s'excitava a la violència i àdhuc s'insinuava l'atemptat personal en algun moment i no pas amb llenguatge massa eufèmic?

Val a dir que hi ha certes coses que hom no les arriba a comprendre si no és partint del principi que la lògica ha fracassat en molts esperits, per desgràcia.

Cal consignar, per tant, que el primer de maig, cada any, adquireix un aspecte més avorrit i de suspensió de la civilització, i és aquesta, tal vegada, la característica que ha tingut sempre, però que ara es revela en tota la seva magnitud desoladora, perquè no hi ha vèls que la dissimulin. Descomptem tot el que la dita festa té de motiu sentimental a Catalunya — en aquesta terra no podem mai oblidar un factor semblant —, i així i tot encara resulta una diada absurda i ben poc propensa a les expansions ciutadanes. Si no fos que el mes de maig la natura convida els treballadors a fruit de l'exuberància primaveral del camp, i així s'atenua un xic la quietud forçada d'aquest dia, que, segons es diu, enlloc no ha adquirit, després de Rússia i en l'any present, l'aspecte absolut que ha adquirit a casa nostra, el primer de maig fóra la festa més avorrida i més mediocre de l'any.

Per acabar. — El seguit de problemes interiors a Espanya fa difícil la tasca del cronista. I el conjunt de problemes exteriors dóna al moment característiques inconfusibles. Les eleccions de França, el final de la guerra italo-etiòpica, la posició d'Almanya, la caiguda vertical de la Societat de Nacions, el pressupost anglès per al nou armament, etcètera, són altres tantes qüestions la transcendència de les quals no es pot escapar a ningú. Què en resultarà, de tot això? Quines perspectives s'obren damunt d'aquest món, que poques vegades s'havia vist més agitat que avui?

Déu sobre tot.

Llibres nous

Problemas agrarios de España. Crónica de la Semana Social de Zaragoza. Octubre de 1934.

El volum que la Comissió permanent de les Setmanes Socials d'Espanya acaba de publicar sota aquest títol és d'una actualitat palpitant. Aquesta obra recull les lliçons i conferències que donaren al sudit curs professors tan competents com Aragón y Montejo, Leal Ramos, Pitarque y Elio, Gadea Vidal, Pascual Dodero, Martín-Sánchez Julià, Vizconde de Eza, Jordana de Pozas, Maseda Bousa, López Núñez, Lapazaràn Beristain, Sancho Izquierdo, Arboleya Martínez, Aznar, Martín Artajo, Zaragüeta, Guallar Poza, Duthoit i senyora Salas de Jiménez, i pels magnífics discursos dels senyors Arquebisbe de Saragossa i bisbes de Tortosa i de Tenerife.

Aquest llibre ve a ésser una *Summa* sobre els temes generals de la Setmana; i els temes parcials són vertaderes monografies sobre aspectes diversos dels «Problemes agraris d'Espanya».

Aquesta col·lecció de treballs és indispensable a tots els que es preocupen del problema agrari espanyol, i constitueix una vertadera obra de consulta.

Els socis de la Setmana de Saragossa rebran aquest volum per correu.

Ja sou subscriptors

de

CATALUNYA SOCIAL?

VALORS DE RENDA

Informació

(Sense compromís per al consultant)

Per escrit o personalment
De 9 a 11 matí i de 5 a 7 tarda

L. GOMIS Corredor de Canvi i
Borsa - Fontanella, 15

OBSEQUIS DE PRIMERA COMUNIÓ

DEVOCIONARIS

	Pessetes	
El primer llibre del noi cristià. Formació religiosa de la infància, per MN. EUDALD SERRA, Prev. Quarta edició, corregida i augmentada. Exquisidament imprès a dues tintes. Conté sis gravats fora de text, tirats en paper exprés; catorze gravats a la ploma, originals, com els anteriors, de J. LLIMONA; vint gravats dels diferents passos i cerimònies de la Santa Missa; i, demés, altres gravats intercalats en el text, formant un total de <i>cinquanta gravats</i> . 436 pàgines	Rústega	Tela
<i>Amb els cantells daurats</i>	—	2,50
<i>Amb pell i cantells daurats</i>	—	4,50
<i>Amb pell blanca i cantells daurats</i>	—	7,—
<i>Amb xagrí i cantells daurats</i>	—	9,—
<i>Amb pell buataada i cantells daurats</i>	—	10,—
<i>Diferents i variades relligades de luxe</i>	—	12,—
El primer llibre de la noia cristiana. La mateixa edició i condicions de l'anterior.		
Devocionari de Primera Comunió. Llibret d'anar a Missa, per als infants. Conté: Les veritats de fe. — De l'oració. — Exercici del cristià. — De la Confessió i de la Sagrada Eucaristia: preparació i acció de gràcies. — Santa Missa, Pràctica dels primers divendres, i Cerimonial de Primera Comunió. — El Sagrament de la Confirmació. — 160 pàgs., amb il·lustracions	1,—	1,50
<i>Amb pegamoid i cantells daurats</i>	—	2,50
<i>Amb pegamoid i cantells daurats i cartera</i>	—	3,50
<i>Relligada de fantasia: cobertes blanques i tanques daurades</i>	—	3,75
<i>Relligades de luxe amb cobertes blanques i tanques daurades, preus variats.</i>		
L'àngel bo. Devocionari breu que conté les millors i més necessàries pràctiques religioses del cristià, per E. S. B., Prev.—190 pàgs., amb gravats. Nova edició.	0,50	1,50
<i>Amb pell badana</i>	—	6,—
<i>Amb cartonet.</i>	—	1,—
Pràctica de vida cristiana. Devocionari breu que conté les pràctiques religioses més necessàries al fidel cristià. Il·lustrat amb gravats. — 128 pàgs.	0,40	1,25
<i>Relligada econòmica.</i>	0,50	—
<i>Relligada amb cartonet i llom de tela amb rètol daurat.</i>	0,75	—

OBJECTES RELIGIOSOS

- Sants Cristos** de metall platejat i bronzejat, muntat amb fusta fina, a posta per penjar al capçal del llit. Preus variats, des de 2,50 ptes., cada un.
- Sant Crist**, model Josep Llimona. Alçada: 56 cms. A ptes. 75.
- Petit Sant Crist** d'alumini amb inscripció en català. Alçada 46 mm. Preu: Ptes. 10, el centenar.
- Bust de la Verge**, modelat per l'escultor J. Camps i Arnau. En blanc, imitació marfil, Ptes. 20; més gran, ptes. 35.
- Estatuetes de metall.** Imatges del Sagrat Cor de Jesús i Verge de Lourdes. Alçada, 15 cms. i 25 cms. Preus: Ptes. 9, 12 i 16.
- Marc amb estampes**, reproducció de dibuixos d'En Llimona. Varietat de models. Preu: Ptes. 5, cada un.
- Imatges** de guix, diversos models, des de 0,95 ptes. cada una.
- Rosaris.** Gran diversitat de preus des de 20 cèntims, cada un.

FOMENT DE PIETAT

Duran i Bas, 11 :: Telèfon 17605
BARCELONA

Tresor de la Llengua, de les Tradicions i de la Cultura popular de Catalunya

per
A. GRIERA

Vol. I: **A - Azoics**

Vol. II: **Babaiar - Buvor**

Vol. III: **Ca! - Cavegol**

Vol. IV: **Caveguell - Cutxilla**

Cada volum en 4.t passa
de tres-centes pàgines.

Preu de cada volum: **30 pessetes**

Pot adquirir-se a EDICIONS CATALUNYA S.
BARCELONA, Pl, 12, i a les principals llibreries

COL·LEGIALS

El més extens assortiment en
*Impermeables, Capes, Trinxeres,
Abrics cauxutats estampats*

CASA ROSICH

Casa fundada l'any 1850

*Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Portal de l'Àngel, 25*

TRANSPORTS

ANDRÉS

PREUS REDUITS

SERVEI DIARI

SERVEI RÀPID DE DOMICILI A DOMICILI

AGÈNCIES:

BARCELONA: Ample, 24 - Telèfon 21505.

VALÈNCIA: Santa Eulàlia, 10 - Telèfon 12886.

ALACANT: JOSEP BAUZÀ - Passeig Màrtires, 17 - Tel. 1517

PALMA: Galera, 5 - Telèfon 2227 (La Nova Balear)

Fidel Rodríguez. — Bot, 33

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Carrer del Pl, 12, pral.
BARCELONA